

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupíčkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Moravský ombudsman, z. s.**, se sídlem Blatného 36, Brno, v právní věci zastoupen JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčкова 502/42, Brno, proti žalovanému: **Nejvyšší státní zastupitelství**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2019, č. j. 31 A 202/2017 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 12. 5. 2017, č. j. 1 SIN 222/2017 - 23, nejvyšší státní zástupce zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2017, č. j. 1 SIN 23/2017 - 23, který podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „informační zákon“), odmítl žádost žalobce o poskytnutí informace týkající se hospodaření žalovaného. Dle žalovaného nemůže být žalobce žadatelem podle § 3 odst. 1 informačního zákona, neboť vzhledem k rozporným stanovám spolku není zřejmé, kdo je oprávněn za něj jednat (zda jeho výbor či předseda), předmět žádosti neodpovídá účelu spolku a není jasný rozsah žalobcem uděleného zmocnění, tj. zda se skutečně vztahuje i na podání žádosti o poskytnutí informací.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí nejvyššího státního zástupce žalobu u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který v záhlaví uvedeném rozsudkem zrušil rozhodnutí nejvyššího státního zástupce a žalovaného a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Poukázal na to, že podle stanov žalobce ze dne 14. 11. 2016 jsou jeho statutárním orgánem současně výbor spolku a předseda spolku. Pokud byl ovšem na základě těchto nejasných stanov zapsán ve veřejném rejstříku jako osoba oprávněná jednat samostatně za žalobce Martin Číhal, nemůže žalovaný v řízení o žádosti o poskytnutí informací klást nejasnost stanov v otázce statutárního orgánu k tíži žalobce. Za této situace představovalo odmítnutí žádosti ze strany žalovaného formalistický postup. Krajský soud zdůraznil, že cílem práva na informace je umožnit široký přístup k informacím za současné existence co nejméně přísných formálních pravidel pro jejich získání. Nejasnosti ohledně oprávnění jednat za žadatele nemohly vést k úplnému zamezení přístupu k informacím, ale měly být řešeny cestou výzvy k jejich odstranění. Dle krajského soudu povinné subjekty v mnoha případech reagují na žádosti o informace automaticky sdělením požadované informace, aniž by ověřovaly skutečnou existenci žadatele. Správní orgány pak posuzovaly formalisticky rovněž předmět plné moci udělené žalobcem. V ní užitá zkratka „NSZ ČR“ nevyvolává s ohledem na adresáta žádosti pochybnosti o jejím smyslu. Předmět plné moci se pak týká hospodaření žalovaného, v jehož rámci připadá v úvahu i žádost dle informačního zákona. Na rozdíl od správních orgánů krajský soud neshledal ani nesoulad mezi předmětem žádosti a účelem žalobce. Na závěr krajský soud uvedl důvody, pro které neuložil žalovanému povinnost poskytnout požadované informace. Zdůraznil, že odmítnutí žádosti nesouviselo se samotným posouzením požadovaných informací a že bylo třeba ponechat žalovanému možnost uvážit, zda poskytnutí informace v žalobcem požadovaném rozsahu bude spojeno s takovými náklady, jejichž úhradu bude žalovaný požadovat.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Zdůraznil, že žádost žalobce odmítl proto, že vzhledem k rozporu ve stanovách neexistovala osoba, která by byla oprávněna za žalobce jednat. Zakotvily-li stanovy žalobce dva statutární orgány; nemohl tuto působnost vykonávat ani jeden z nich. Jednání Martina Číhala tak nemohlo být právním úkonem žadatele. Nelze přitom považovat za formalismus, zkoumá-li správní orgán, zda je určitá fyzická osoba oprávněna jednat za právnickou osobu, jež by měla být účastníkem řízení. Stěžovatel nebyl ani povinen postupovat podle § 14 odst. 5 písm. a) informačního zákona. Účelem výzvy k doplnění žádosti je doplnění existujících údajů neuvedených v žádosti, nikoliv změna stanov. Pokud žalobce neopravil svoje stanovy po rozhodnutí o odmítnutí žádosti, těžko lze očekávat, že by tak učinil po výzvě k doplnění žádosti. Namísto změny stanov a podání nové žádosti žalobce podal odvolání a následně žalobu. Stěžovatel se rovněž vymezil proti tomu, že povinný subjekt poskytuje informace automaticky. V případě právnických osob si stěžovatel vždy ověří, zda je osoba podávající žádost oprávněna tak učinit. Pokud to není z žádosti patrné, vyžádá si její doplnění. V případné plné moci pak musí být náležitě formulován rozsah zmocnění, což se v dané věci nestalo. Dle stěžovatele se mýlí rovněž účel založení žalobce a předmět žádosti, neboť státní

pokračování

zastupitelství není orgánem veřejné správy. Pokud pak krajský soud nevyhověl návrhu žaloby a stěžovateli nenařídil poskytnutí informace, měl žalobu v odpovídající části zamítnout. Stěžovatel rovněž poukázal na to, že i sám krajský soud se pro účely řízení před ním zabýval tím, zda byl žalobce vzhledem k nejasnosti stanov vůbec oprávněn podat žalobu. V závěru kasační stížnosti stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Dle jeho názoru se odůvodnění rozsudku v podstatné míře míjí s předmětem sporu, je vnitřně rozporné a nijak se nevypořádalo s důkazním návrhem obsaženým v podání stěžovatele ze dne 31. 10. 2017. Navrhl proto zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] V podání ze dne 1. 8. 2019 nejvyšší státní zástupce doplnil, že informace tohoto druhu standardně poskytuje, k čemuž doložil kopie vyřízení dvou žádostí týkajících se obdobného předmětu.

IV.

[5] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud neshledal namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Rozsudek krajského soudu splňuje požadavky ustálené judikatury kladené na odůvodnění soudních rozhodnutí (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76). Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost rozsudku mimo jiné v tom, že se soud nezaobíral předmětem sporu, a důvody, z nichž vycházela zrušená rozhodnutí správních orgánů, jen odmítl jako formalistické. Z rozsudku lze však zřetelně seznat, proč krajský soud zrušil rozhodnutí obou správních orgánů. Krajský soud zjevně nepovažoval nejasné vymezení statutárního orgánu ve stanovách žalobce za natolik závažnou překážku, která by mohla být důvodem pro odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí požadovaných informací. Soud opakovaně zdůraznil, že i přes nejasné vymezení statutárního orgánu ve stanovách, byl ve veřejném rejstříku jako osoba jednající samostatně za žalobce řádně zapsán Martin Číhal, tj. osoba, která udělila plnou moc JUDr. Radku Ondrušovi, který následně zaslal předmětnou žádost stěžovateli. Formalismus postupu stěžovatele tedy krajský soud shledal evidentně právě v tom, že stěžovatel neakceptoval tento zápis ve veřejném rejstříku a namísto naplnění smyslu informačního zákona se zabýval záležitostí, která měla být případně řešena v rejstříkovém řízení. Stěžovatelem vytýkanou nejasnost ve stanovách žalobce poté krajský soud *de facto* připodobnil pochybnostem o podpisu na žádosti o

poskytnutí informací, které je třeba odstraňovat postupem podle § 14 odst. 5 písm. a) informačního zákona, nikoliv úplným zamezením přístupu žalobce k požadovaným informacím. Na rozsudek rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 7 As 192/2017 a na nálezy Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 3930/14 pak krajský soud odkazoval při vymezení charakteru práva na informace a smyslu informačního zákona, které podle jeho názoru stěžovatel svým postupem pominul. O tom, že stěžovatel zrušujícím důvodům krajského soudu porozuměl, ostatně vypovídá jeho obsáhlá polemika s jejich zákonností v první části kasační stížnosti.

[9] Rozsudek krajského soudu není ani vnitřně rozporný. Krajský soud sice konstatoval, že změnou stanov žalobce v průběhu soudního řízení byla odstraněna nejasnost ohledně toho, kdo je statutárním orgánem žalobce, a tím byla současně zhojena vada žalobního návrhu spočívající v nejasnosti, kdo mohl za žalobce podepsat plnou moc k jeho podání. Krajský soud však dále uvedl, že v důsledku toho „*soud žalobce nevyzýval k upřesnění této nejasnosti.*“ Zjevně tedy uvažoval o nejasnosti stanov žalobce v intencích toho, zda je na místě postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a vyzvat žalobce k odstranění vad podání. Teprve v návaznosti na reakci žalobce by se krajský soud zabýval tím, zda je jeho podání (žalobní návrh) projednatelné, tedy zda lze v řízení pokračovat. Obdobný postup (výzvu k odstranění nejasností) přitom krajský soud zjevně očekával i od stěžovatele při vyřizování žádosti žalobce o poskytnutí informací, srov. body 16 až 20 rozsudku. Nutno dodat, že krajský soud neshledal důvod pro postup podle § 37 odst. 5 s. ř. s. nejen s ohledem na provedenou změnu stanov žalobce, ale zohlednil i další procesní úkony žalobce a zápis ve veřejném rejstříku. Na základě těchto skutečností byla podle krajského soudu seznatelná vůle žalobce podat žalobní návrh prostřednictvím zvoleného zástupce.

[10] Stěžovatel krajskému soudu dále vytkl jinou vadu řízení spočívající v nevypořádání jeho důkazního návrhu. Nejvyšší státní zástupce totiž v podání ze dne 31. 10. 2017 krom souhlasu s rozhodnutím věci bez nařízení jednání rovněž uvedl, že žalobce podal podobně zaměřenou žádost o poskytnutí informace i Ministerstvu spravedlnosti. To žádosti žalobce vyhovělo, přičemž poskytnuté informace byly zveřejněny na elektronické úřední desce Ministerstva spravedlnosti dne 11. 8. 2017. K tomu stěžovatel navrhl provést důkaz spisem Ministerstva spravedlnosti sp. zn. MSP-497/2017-OSV-OSV. Dle stěžovatele postačuje, že některý z povinných subjektů požadované informace žalobci poskytl, a není tak dán důvod k tomu, aby tytéž informace stejnému žadateli poskytovaly i další povinné subjekty (stěžovatel).

[11] Krajský soud se tímto důkazním návrhem nijak nezabýval a rovnou rozhodl bez jednání nyní napadeným rozsudkem. Ani v odůvodnění napadeného rozsudku není zdůvodněno, proč se krajský soud tímto důkazním návrhem nezabýval. Takový postup je skutečně v rozporu s požadavky s. ř. s. Povinnost rozhodovat o navržených důkazech dopadá na krajský soud výslovně z § 52 odst. 1 s. ř. s., z něž navíc implicitně vyplývá zákaz opomenutých důkazů, tedy důkazů, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně jimiž se soud podle zásad volného hodnocení důkazů nezabýval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2013, č. j. 2 As 143/2012 - 29). Krajský soud se tedy měl i v nyní posuzovaném případě vypořádat s důkazním návrhem stěžovatele, a to buď tím, že by v odůvodnění svého rozsudku vysvětlil jeho nadbytečnost, nebo tím, že by jej provedl při jednání jako důkaz.

pokračování

[12] V souladu s § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. by však bylo na místě zrušit rozsudek krajského soudu z uvedeného důvodu pouze v případě, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. To pro projednávanou věc neplatí. Stěžovatel vydal žalobou napadené rozhodnutí dne 12. 5. 2017. K údajnému zveřejnění požadované informace ze strany jiného povinného subjektu došlo dle přípisu stěžovatele dne 11. 8. 2017, tedy až po podání žaloby proti rozhodnutí stěžovatele. Ta byla podána dne 12. 7. 2017. Dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází krajský soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ke zveřejnění požadované informace ze strany jiného povinného subjektu uskutečněnému po dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí tak nemohl krajský soud při přezkumu zákonnosti rozhodnutí stěžovatele přihlížet. Mohl by je zohlednit toliko při posuzování žalobního návrhu, jímž se žalobce domáhal, aby byla stěžovateli nařízena povinnost poskytnout požadované informace. K tomu však krajský soud v posuzované věci nepřistoupil. Dále je třeba připomenout, že stěžovatel žádost žalobce odmítl proto, že žalobce nemůže být žadatelem podle § 3 odst. 1 informačního zákona. Obecně přitom platí, že žalovaný nemůže doplňovat důvody svého rozhodnutí ve vyjádření k žalobě. Přiměřeně lze odkázat na rozsudek ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58, v němž zdejší soud judikoval, že „*nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozbořen právní problematiky učiněným až v kasační stížnosti brojící proti rozhodnutí soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nedostatky v odůvodnění*“. Správní orgán „*svou argumentaci měl vtělit především do odůvodnění svého rozhodnutí tak, aby byla správním soudem přezkoumatelná. Úlohou krajského soudu totiž není »doodůvodňovat« rozhodnutí správního orgánu a vysvětlovat účastníkům řízení, proč správní orgán rozhodl tak, jak rozhodl*“ (srov. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 6 Azs 6/2014 - 27 a ze dne 18. 12. 2014, č. j. 2 Azs 193/2014 - 20). Nadto dle § 6 odst. 1 informačního zákona platí, že [p]okud žádost o poskytnutí informace směřuje k poskytnutí zveřejněné informace, může povinný subjekt co nejdříve, nejpozději však do sedmi dnů, místo poskytnutí informace sdělit žadateli údaje umožňující vyhledání a získání zveřejněné informace, zejména odkaz na internetovou stránku, kde se informace nachází (důraz přidán). V daném případě tedy vytýkané pochybení krajského soudu spočívající v nevypořádání důkazního návrhu stěžovatele nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[13] Podstatou kasační stížnosti stěžovatele je polemika s názorem krajského soudu, že postup stěžovatele při vyřizování žádosti žalobce o poskytnutí informací byl příliš formalistický. Zatímco krajský soud zaujal názor, že nejasnost vyplývající ze stanov žalobce bylo možné překonat postupem podle § 14 odst. 5 písm. a) informačního zákona, dle stěžovatele bylo v důsledku formulace stanov naprosto vyloučeno, aby byl žalobce vůbec žadatelem o informace, neboť za něj neměl kdo jednat.

[14] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem, že stěžovatelem vytýkaná vada stanov žalobce nebránila vyřízení jeho žádosti o poskytnutí informací. Jak již správně podotkl krajský soud, dle zápisu ve veřejném rejstříku byl jediným zapsaným statutárním orgánem žalobce předseda spolku Martin Číhal. Rozhodl-li se přesto stěžovatel ověřit oprávnění této osoby zastupovat žalobce navenek i ve stanovách žalobce, pak se ovšem neměl spokojit pouze s tím, že našel jím uváděný rozpor mezi čl. 7 a 10 stanov. Při

posouzení stanov jako celku lze totiž tato na první pohled duplicitní ustanovení o určení statutárního orgánu překlenout jejich systematickým výkladem.

[15] V čl. 7 (Orgány spolku) odst. 2 stanov žalobce ze dne 14. 11. 2016 jsou vyjmenovány následující orgány spolku: valná hromada, výbor a předseda. Pouze u výboru spolku je přitom ve třetím odstavci uvedeno, o jaký se jedná orgán, resp. že se jedná o statutární orgán. Obdobné vymezení u dalších orgánů absentuje. Teprve další články stanov podrobně vymezují podstatu jednotlivých orgánů spolku a především jejich pravomoci. V čl. 9 (Výbor spolku), který vymezuje pravomoci tohoto orgánu, se pak v odstavci prvním uvádí, že výbor spolku je „výkonným orgánem spolku“, přičemž z následného výčtu jeho pravomocí v druhém odstavci vyplývá, že výbor spolku nedisponuje pravomocí zastupovat spolek navenek a ani řadou dalších pravomocí, které jsou typické pro statutární orgány (samostatné rozhodování o záležitostech běžného provozu spolku a jeho hospodaření, vedení účetnictví, svolávání valné hromady a výboru spolku, atd.). Právě tyto pro statutární orgán typické pravomoci jsou v čl. 10 stanov žalobce svěřeny pouze předsedovi spolku. Pravomoc výboru je nadto v čl. 9 odst. 2 písm. a) stanov žalobce vymezena rovněž negativně, a to tak, že výbor samostatně rozhoduje o všech věcech spolku v době mezi konáním valné hromady, s výjimkou věcí v čl. 8 odst. 1 stanov a „jiných věcí, výslovně vyhrazených těmito stanovami jinému orgánu spolku (...)“. Je-li tedy výslovně v čl. 10 odst. 2 písm. a) stanov pravomoc zastupovat spolek navenek ve všech jeho věcech s právními důsledky pro spolek svěřena pouze předsedovi spolku, lze z tohoto vymezení bezpečně dovodit, že právě předseda spolku je jedinou osobou oprávněnou žalobce zastupovat a udílet za něj plnou moc. Výbor spolku dle vymezení ve stanovách žalobce představuje jakýsi podpůrný výkonný orgán pro předsedu spolku, jehož výkonné pravomoci jsou však výrazně limitovány právě ve prospěch předsedy.

[16] Na základě výše uvedeného je proto nutno odmítnout názor stěžovatele, že žalobce neměl orgán, který by byl oprávněn za něj jednat. Tímto orgánem byl předseda spolku, tj. Martin Číhal, který je dle výpisu z veřejného rejstříku od založení spolku jeho předsedou, oprávněným žalobce zastupovat samostatně. Lze pak souhlasit s krajským soudem, že pochybnosti ohledně toho, která osoba je oprávněna zastupovat žalobce, které stěžovatel pojal na základě izolovaného pojetí stanov žalobce, mohly být rozptýleny prostřednictvím výzvy vydané podle § 14 odst. 5 písm. a) informačního zákona. Krajský soud totiž nepředpokládal, že by danou výzvou stěžovatel žalobce vyzýval ke změně stanov, jak tento dovozuje v kasační stížnosti. Krajský soud považoval zjevně danou výzvu za prostředek dialogu mezi stěžovatelem a žalobcem, jehož prostřednictvím by došlo k vyjasnění sporné otázky, kdo za spolek podepsal plnou moc pro JUDr. Radka Ondruše a zda k tomu byl dle stanov oprávněn. V této souvislosti nelze odhlédnout od toho, že sám žalobce nijak nebrojil proti tomu, že za něj JUDr. Radek Ondruš podal předmětnou žádost a že i Ministerstvo spravedlnosti dle sdělení stěžovatele obdobné žádosti žalobce o informace bez dalšího vyhovělo.

[17] Stěžovateli lze nicméně přisvědčit v části týkající se „automatického“ sdělení požadované informace. Informační zákon a k němu se vztahující judikatura jednoznačně stanovily mantinely, v nichž se povinné subjekty v rámci poskytování informací dle tohoto zákona pohybují. Skutečnost, že některé povinné subjekty ne vždy podrobně zkoumají všechny náležitosti, které by žádost o informace měla mít, respektive neověřují skutečnou

pokračování

existenci žadatele, nesvědčí o formalistickém postupu subjektů, které tak činí, pokud tak činí právě v mezích stanovených mantinelů. Uvedené úvahy krajského soudu však nezpůsobují nezákonnost napadeného rozsudku, neboť se nejedná o *ratio decidendi* jeho rozhodnutí.

[18] Nejvyšší správní soud rovněž sdílí pochybnosti stěžovatele o smysluplnosti vedení soudního sporu ve věci přezkoumání rozhodnutí stěžovatele o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací poté, kdy sám žalobce provedl dne 2. 10. 2017 změnu stanov a zrušil čl. 7 odst. 3 zakládající z pohledu stěžovatele jejich nejasnost. Z hlediska cíle informačního zákona by bylo nepochybně efektivnější za této situace podat novou žádost o poskytnutí informací.

[19] O ostatních kasačních námitkách uvážil Nejvyšší správní soud následovně.

[20] Při posouzení rozsahu plné moci krajský soud přesvědčivě zdůvodnil, že význam zkratky „NSZ ČR“ je zřejmý ve spojení s tím, komu byla žádost žalobce adresována a že pojem „*hospodaření s majetkem státu*“ může zahrnovat rovněž podávání žádostí o poskytnutí informací týkajících se tohoto hospodaření. Tomuto hodnocení není co vytknout. Stěžovatel ostatně ani žádné konkrétní námitky v tomto ohledu neuplatnil, pouze obecně uvedl, že plná moc dle jeho názoru nesplňovala požadavky na přesnost formulace jejího rozsahu. Nejvyšší správní soud připomíná, že kvalita odůvodnění soudního rozhodnutí se odvíjí od kvality uplatněné argumentace (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54).

[21] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká, že neshledal nesoulad mezi požadovanými informacemi a účelem založení žalobce. Zdůrazňuje především, že státní zastupitelství není orgánem veřejné správy.

[22] Z obsahu žádosti žalobce vyplývá, že se domáhal poskytnutí informací, na jejichž základě chtěl posoudit hospodárnost nakládání s veřejným majetkem ze strany stěžovatele. Konkrétně požadoval informace týkající se nebytových prostor na adrese Rooseveltova 9, Brno, které má stěžovatel v nájmu a objektu na adrese Pohořelec 2, Brno, který má stěžovatel ve své správě. Dále se žádost o informace týkala využívání parkovacích míst, které má stěžovatel k dispozici. Ze žalobcem formulovaného účelu požadovaných informací a rovněž z jejich charakteru je zřejmé, že se týkají správy majetku stěžovatele, respektive zajištění jeho chodu (srov. §§ 13 – 13j zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství), nikoliv působnosti a činnosti státního zastupitelství ve smyslu §§ 4 a 5 téhož zákona. Při vyřizování žádosti o poskytnutí informací je vždy třeba posoudit, do jaké sféry činnosti stěžovatele žádost o informace směřuje. V projednávaném případě žádost směřovala do činnosti stěžovatele, při níž vystupuje v rámci veřejné správy. Skutečnost, že stěžovatel není obecně vzato orgánem veřejné správy, tedy nijak nevylučuje, aby spolek zaměřující se na kontrolu činnosti veřejné správy, požadoval informace týkající se toho, jak stěžovatel nakládá s majetkem státu, jenž mu byl svěřen k zajištění jeho chodu. Účel žalobce spočívající v „boji proti korupci ve veřejné správě“ se tedy nemíjí s žalobcem žádanými informacemi.

[23] Nejvyšší správní soud neshledal ani vytýkanou neúplnost výroku napadeného rozsudku. Dle stěžovatele měl krajský soud žalobu zamítnout v části, v níž nevyhověl návrhu žalobce, aby stěžovateli nařídil poskytnutí požadovaných informací dle § 16 odst. 4 informačního zákona.

[24] V § 16 odst. 4 (nyní odst. 5) informačního zákona je uvedeno, že *[p]ři soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.* Z formulace citovaného ustanovení vyplývá, že při naplnění uvedených podmínek je soud povinen zrušit správní rozhodnutí a nařídít správnímu orgánu poskytnout požadované informace. Krajský soud tedy není v tomto směru vázán žalobním návrhem. Povinnost nařídít poskytnutí informací má i v případech, v nichž se toho žalobce výslovně nedomáhá. Krajský soud v odůvodnění rozsudku srozumitelně vysvětlil, proč tuto povinnost stěžovateli neuložil. Není proto vadou výroku krajského soudu, pokud v něm absentuje zamítnutí (fakultativního) návrhu žalobce na uložení povinnosti poskytnout požadované informace (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 As 236/2016 - 104, či ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 71/2018 - 31).

[25] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatele důvodnými, a proto jeho kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá tak právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalobci náklady řízení nevznikly, vyjádření ke kasační stížnosti nepodal. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu